

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2671/2024
16.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Јовановић, адвокат из ..., против тужене Гимназије „Светозар Марковић“ из Ниша, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 951/2024 од 28.05.2024. године, у седници одржаној дана 16.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 951/2024 од 28.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 951/2024 од 28.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1331/2022 од 15.01.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужили, на име разлике од исплаћене до припадајуће плате, увећане по основу минулог рада, за период од 01.11.2018. године закључно са 06.03.2022. године, исплати износ од 30.182,40 динара, односно одређене појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе одређено у овом ставу изреке. Ставовима другим и трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужили, за период од 01.11.2018. године закључно са 06.03.2022. године, исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 138.400,39 динара, а на име накнаде трошкова за коришћење годишњег одмора (регрес) износ од 121.655,25 динара, односно одређене појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе одређено у овим ставовима изреке. Ством четвртим изреке, обавезана је тужена да на износе наведене у ставу првом изреке, за период од 01.11.2018. године закључно са 06.03.2022. године, у име и за рачун тужиле изврши обрачун и уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприноса за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, доприноса за осигурање за случај

незапослености Националној служби за запошљавање, као и на име пореза на доходак грађана, а на име тужиле Миистарству финансија, Пореској управи, које порезе и доприносе ће уплатити збирно на основу попуњене ППП ПД пријаве на рачун обједињене наплате, док је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да на тражене износе накнаде трошкова за исхрану у току рада и на тражене износе накнаде трошкова за коришћење годишњег одмора (регрес), за период од 01.11.2018. године закључно са 06.03.2022. године, у име и за рачун тужиле изврши обрачун и уплату свих врста доприноса као и пореза на доходак грађана. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 951/2024 од 28.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и првостепена пресуда потврђена у ставовима првом, другом и трећем изреке, у делу става четвртог изреке који се односи на уплату доприноса за социјално осигурање и у ставу петом изреке. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је укинута у преосталом делу става четвртог изреке који се односи на порез на доходак грађана и у том делу тужба одбачена као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, побијајући је, како произлази из навода ревизије, у делу којим је одбачена тужба и у делу којим је одбијен део тужбеног захтева, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, у побијаном делу, применом материјалног права из одредби Закона о раду, Закона о основама система образовања и васпитања, одредбе члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама и Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, одбијен је тужбени захтев тужиле за исплату топлог obroка и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од 01.11.2018. године закључно са 06.03.2022. године, јер је тужилца исплаћена зарада у спорном периоду према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, те да околност да висина трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није номинално исказана, не представља разлог због којег запослени може са успехом да тражи исплату ових трошкова. Првостепена пресуда је укинута у делу којим је тражено и делимично обавезана тужена да, за период од 01.11.2018. године закључно са 06.03.2022. године, у име и за рачун тужиле изврши обрачун и уплату пореза на доходак грађана Миистарству финансија, Пореској управи и у том делу тужба применом члана 391. став 2. ЗПП одбачена као недозвољена, након оцене другостепеног суда да је у првостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, односно да је одлучено о захтеву који не спада у судску надлежност, јер утврђење обавезе туженог на обрачун и уплату пореза на доходак грађана спада у надлежност Пореске управе.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде, у одбијајућем делу захтева, у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је расправљено питање права запослених у јавним службама на исплату спорних накнада. О праву на исплату топлог obroка и регреса Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења одржаној 05.07.2022. године усвојио став према коме запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава (којој категорији запослених припада тужилац), остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Како су пресуде нижестепених судова у наведеном делу у складу са усаглашеном судском праксом, ни прихватање одлучивања о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Нема услова ни за примену института изузетне дозвољености ревизије изјављене против решења другостепеног суда о делимичном одбачају тужбе. Примена овог института је резервисана за питања из домена примене материјалног права. У ревизији тужиле се указује на питања процесног права у поступку оцене о дозвољености тужбе, што нису разлози за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. и члана 420. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно

окончан, а ставом 2. истог члана је прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.06.2022. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је износ од 260.055,64 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиле није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП. Како ревизија није дозвољена против правноснажне пресуде, то ревизија није дозвољена ни против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, у смислу одредбе члана 420. став 1. и 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**